

Kto sme my, tí naivní, do osídíel sekty zlákaní, rodičia?

Alternatívna škola: III. časť. Krátka (možno trochu aj dlhšia) analytická štúdia.

Takže, poďme ku skladbe rodičov.

Žijem svoj život s Waldorfskou školou a škôlkou už 7 rokov. Samozrejme, najlepšie poznám rodičov, s ktorými chodil do škôlky (4 roky) a do školy (3 roky) môj syn. Ale keďže sa, my rodičia, zúčastňujeme pravidelných mesačných slávností, pravidelne brigádujeme v škole, robíme rôzne pomocné práce - máme možnosť zoznámiť sa medzi sebou aj za hranicami triedy vlastného dieťaťa. Okrem iných škôl máme my, rodičia z Wadorfskej školy, ešte jednu, mimoriadnu a výlučne pre nás špecifickú príležitosť na zoznamovanie sa. Slovenské médiá pravidelne zanietene „informujú“ slovenskú verejnosť šírením „zaručene pravdivých informácií“ o našej škole čím nám dávajú mimoriadne veľa príležitostí k vzniku vzájomných debát, debatačných krúžkov a tak sa naše rodičovské väzby len utužujú. Medzi nami rodičmi teda vznikajú priateľské väzby krížom krážom.

Takže kto sme my, tí ľahko oklamateľní, zväbení prísľubmi krajších zajtrajškov našich detí?

Rozmýšľam ako tento typ rodiča presne zaškatuľkovať, zaradiť? Kto je vlastne tento alternatívny rodič tento „hazardér“ s vlastným dieťaťom?

Rozdelila by som ich asi do dvoch kategórií:

1.) Najvhodnejšie pomenovanie, ktoré ma napadá pre prvú skupinu, je....človek z rodu rozmýšľavých. Sú to ľudia, ktorí rozmýšľajú, hľadajú, dívajú sa okolo seba, študujú, skúmajú....život. Neriešia výlučne len (i keď aj) plastové okná, plávajúce podlahy, značkové handry a ostatné podstatné veci z tejto kategórie. Riešia napríklad aj knihy, hrajú divadlo, režirujú divadlo, riadia firmy, hovoria za niektoré firmy, učia na vysokých školách, majú skončené s červeným diplomom niečo tak nechutne náročné a ťažké ako je chemická či elektrotechnická fakulta STU, projektujú domy, sú šikovní a zruční remeselníci, mnohí sú umeleckí remeselníci, píšú do novín, tancujú, sú hudobníkmi, moderujú športové spravodajstvo v televízii..... jednoducho, poväčšine šikovní a zaujímaví ľudia. Tak to vidím ja. Sú to ľudia, ktorí o tomto type škôl vedia vopred, prípadne niečo podobné cielene hľadajú a dieťa do takejto školy umiestňujú primárne.

2.) Druhú skupinu tvoria rodičia, a ich profily nejako bližšie nepoznám, ktorí z nejakých dôvodov neboli spokojní so školou, kam pôvodne chodilo ich dieťa a napokon pri hľadaní našli našu školu v nej aj zakotvili. Túto skupinu rodičov nemám nejako bližšie zmapovanú a neviem sa k nej ani bližšie vyjadriť.

O sebe si myslím, že patríam do skupiny prvej.

Píšuc a rozmýšľajúc o prvej skupine si hovorím, že je to veľmi zaujímavé: máme tam veľa mimoriadne schopných a zaujímavých ľudí - ľudsky i profesne, ľudí, ktorí riadia firmy, sú úspešní a uznávaní v umeleckej sfére a aj v ostatných svojich profesných oblastiach.....tak si kladiem v duchu otázku: „Že by sme boli takí dementi, a neboli schopní po toľkých rokoch rozpoznať sektu od normálneho prostredia? Žeby sme neboli po toľkom čase schopní rozpoznať, či nami a našimi deťmi niekto manipuluje alebo nie?“. No, ťažká otázka.

Rozmýšľam, v čom by tá manipulácia mohla spočívať. Škola je verejnosti a každému otvorená tak, že tam pomaly prefukuje. Vyučovania sa môže zúčastniť (a aj sa to využíva) ktorýkoľvek rodič, škola je monitorovaná štátnym pedagogickým ústavom a deti v najvyššom ročníku (prví waldorfskí žiaci na Slovensku) sú pravidelne vedomostne testovaní (a nie so zlými výsledkami). Syn mi zatiaľ doma nezačal splietať o vesmírnych silách, neriešime doma vesmírne bytosti, nevzývame ducha Rudolfa Steinera ani nikoho iného... Rozpráva viac o našom morskom prasiatku, škrečkoch a rybičkách, naposledy si z krabíc, ktoré zostali po sťahovaní skladal, lepil a kreslil City pre svoje hračky z Lega, riešime Narniu - máme prečítaných asi 5 zväzkov a momentálne

už druhýkrát čítame Princa Kaspiána (veď viete – film). Pod vplyvom Princa Kaspiána začal najnovšie preháňať deda po záhrade s niečím, čo on volá meč (dedovi dal do ruky druhý, aby to bol spravodlivý súboj), chystáme sa do Viedne pozrieť dinosaurov, má rozčítanú Pipi dlhú pančuchu, lebo podľa slovného hodnotenia, ktoré dostal na vysvedčení musíme viac trénovať čítanie. Kondične (aby cez prázdniny nezabudol) sa venujeme matematike. Ešte riešime plávanie a korčuľovanie. Takže neviem, vlastne, ako sa má prejavíť – tá manipulácia. Žeby ich v škole manipulovali nejakým hypnotickým spôsobom, ktorý sa prejaví v neskoršom veku?

Keď si vezmem samú seba: mám na starosti finančné oddelenie zahraničnej holdingovej spoločnosti (už som sa tým chválila v jednom z predchádzajúcich textov). Finančne mám pod sebou nemálo firiem, z ktorých jednu som po jej zakúpení stavala na nohy takpovediac od nuly. Pracujem s mnohými ľuďmi a musím sakra dávať pozor na to, aby som vedela odhadnúť, kedy dochádza pri komunikácii k manipulácii. A k tomu (mnohí možno viete) patrí aj schopnosť čítať neverbálnu reč – reč tela. Myslím, že to zvládam celkom slušne. V podstate je to veľmi jednoduché. Aby ste odhalili manipuláciu, musíte si vedieť naliať čistého vína predovšetkým sami sebe. A nie raz, ale stále. Tak neviem, že by som bola tak zaslepená materskou láskou k synovi? No, všeličo sa v živote stáva. Veď, sme len ľudia!

Ešte k sekte. Každá správna sekta musí mať svojho Guru, ktorého všetci poslúchajú – písali o tom aj v týždni s bodkou.

Rozmýšľam, kto by to tak asi u nás mohol byť. Všeobecne sa za Guru považuje skôr človek mužského rodu. No, máme tam niekoľko veľmi schopných mužov – tak skúsme selektívne:

a.) že by to bol pán **školník Robko** – človek šikovný, usilovne sa starajúci o bezproblémový chod školy a úpravu okolia? Neviem, je to skôr tichší človek, viac si „hľadá svého“ a do verejných aktivít sa veľmi nezapája. Asi skôr nie – ak, tak jedine ako šedá eminencia.

b.) alebo pán učiteľ **Marian**? Ten je určite Guru v (bývalom) piatom ročníku, pretože tam je triedny a deti ho naozaj rešpektujú. Je ešte aj náš PR Guru, má na starosti to, ako vyzeráme v médiách. Tam mu to ale moc nejde, lebo novinári ho veľmi "nerespektujú", a aj tak si vždy napíšu, čo oni chcú a nie to, čo im on hovorí. A potom v tých médiách vyzeráme tak, ako vyzeráme. No, nie je to „bohviečo“!

c.) alebo pán učiteľ **Janko**? On je veľmi rešpektovaným Guru hlavne v oblasti remesiel. Je pánom dielni a deti pred ním majú sakra silný rešpekt. Má taký silný a výrazný hlas a na nose také zvláštne (veľmi podozrivé) tetovanie. Tento rok bol aj na konferencii v zahraničí, zastupoval našu školu! Žeby to bol on?

d.) Máme tam ešte ďalších dvoch učiteľov: **angličtinára a eurytmistu**, ale oni sú v škole kratšie, tak tých netipujem.

Z krátkej analytickej štúdie mi vychádza ako potenciálny Guru **pán učiteľ Janko**. V septembri sa ho spýtam a dám Vám vedieť, či som sa trafila. Ak sa trafím, možno zavolám aj do týždňa s bodkou a poviem im, že mali pravdu a ja sa budem musieť nad sebou rázne zamyslieť.

Len jedna vec mi v tej celej analytickej úvahe akosi neseďí. Stále si neviem vybaviť pocit, kedy som ja ako rodič musela v tejto škôlke a škole niekoho (ani pána učiteľa Janka nie) poslúchať tak, aby som cítila že som sakramentsky potlačila samú seba, že som sa musela do niečoho nútiť, s čím som vnútorne nesúhlasila. Väčšinou si len pamätám, že keď mi niečo fakt nesadlo, tak som sa ozvala a s učiteľom či učiteľkou som si spornú vec vydiskutovala. A šli sme ďalej.

A navyše, minule sa mi aj môj otec posťažoval, že ohľadom poslúchania to som mnou veru nemali vždy na ružiach ustlané.

Tak Vám teraz ani neviem, ako to s tým slepým poslúchaním v tej našej škole vlastne je.

Na záver Vám ponúkam moje najnovšie poznanie - skoro sa mi chce povedať až "motto":

„Na blogerskej diskusii je najlepšie to, že po čase sa na ňu stanete imúnny!“

A ešte jedno foto (z webu školy):

To sme my - Rodičia! – ale nie všetci.

Zuzana Roy, streda 30. júla 2008 13:15